

LAUDETUR

PER AMŽIUS TEBUS GARBINAMAS
DIEVO SŪNUS!

Nr. 1 (2010 m.)

Mieli Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos draugijos nariai,

Šį pirmąjį Draugijos leidinio „Laudetur“ numerį priimkime kaip pakvietimą (kurį ir skelbia pavadinimas „Tebūna garbinamas“) Marijos mokykloje gilinti bei stiprinti savo tikėjimą ir būti ištikimais Dievo garbintojais. Leidinyje rasime Draugijos dvasios tėvo kun. Gintaro Blužo OFS parašytus kiekvienam mėnesiui skirtus mąstymus ir pamokymus, kurių mintis galėsime aptarti susibūrę draugėn savo parapijos grupėse. Kaskart, atsivertę leidinėli, pirmame puslapyje matysime *Pasiaukojimo akto* tekstą, mums priminsiantį apie įsipareigojimus ir garbingą narystę Draugijoje.

Šlovinkime, dėkokime, džiaukimės Viešpačiu kartu su Švč. Mergele Marija, visais šventaisiais ir palaimintaisiais! Nepamirškime, kad kiekvieno mėnesio 13-ą dieną bendrai maldai susitinkame Šiluvoje:

- lapkričio – balandžio mėn. 11.00 val. Jono Pauliaus II namų salėje;
- gegužės – spalio mėn. 11.00 val. Švč. M. Marijos Apsireiškimo koplyčioje.

PASIAUKOJIMO ŠILUVOS DIEVO MOTINAI AKTAS IR ĮSIPAREIGOJIMAS STOJANT Į ŠILUVOS ŠVČ. M. MARIJOS DRAUGIJĄ

MARIJA, ŠILUVOS MERGELE, gailestingoji Motina, dangaus Karaliene ir nusidėjėlių Gynėja, aš aukojuosi Tau ir pasivedu Tavo globai.

Pavedu Tau save ir savo gyvenimą: visa, kas esu, ką turiu ir ką myliu tesinaudoja Tavo motiniška globa. Kad šis mano pasiaukojimas būtų tvirtas, šiandien šioje Tavo šventovėje aš atnaujinu Krikšto pažadus, Pirmosios šventosios Komunijos ir Sutvirtinimo įsipareigojimus. Pasižadu visuomet drąsiai išpažinti šventąjį Romos katalikų tikėjimą, būti klusnus (-i) popiežiui ir jo skirtiems vyskupams.

Taip pat, būdamas (-a) Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos draugijos nariu(-e), pasižadu stengtis kuo uoliau gyventi pagal Dievo įsakymus, Jėzaus Kristaus Evangeliją ir Bažnyčios Mokymą, kuo nuoširdžiau atlikti savo tiesiogines pareigas, skaityti ir pažinti Šventąjį Raštą bei melstis su juo. Pasižadu branginti Eucharistiją ir rūpintis, kad kuo daugiau katalikų suvoktų sekmadienio šventimo svarbą, melstis už kunigus ir prašyti dvasinių pašaukimų, puoselėti Dievo ir artimo meilę bei Gerosios Naujienos viltį savo aplinkoje.

Šiluvos Mergele, Dievo Motina, pasižadu skleisti Tavo apsireiškimo Šiluvoje žinią, rūpintis Šiluvos šventove ir iš visos širdies stengtis, kad mano širdyje, parapijoje ir Tėvynėje per amžius būtų garbinamas Tavo Sūnus. Amen.

SAUSIS

ANNO DOMINI

Brangūs broliai ir seserys, pradėdame Naujuosius Viešpaties metus (Anno Domini). Kai kas juos vadina įvairių bestijų – „tigro“, „avino“ ar „asilo“ – metais. Labai gaila, kad tokiai madai pasiduoda ir daug Kristų tikinčiųjų. Jie nesusimąsto, kad laikas yra dovana, Dievo mums duota tam, kad neštume vaisius, išliekančius amžinajam gyvenimui. Apaštalas Paulius rašo: „Tad, kol turime laiko, darykime gera visiems“ (Gal 6, 10).

Labai svarbu, į ką mes sudedame savo viltis ir gyvenimus – į „asilų“, „avinų“ ar „žąsinių“ „globą“, ar į gyvojo Dievo, kuris nuolat mumis rūpinasi (žr. 1 Pt 5, 7), rankas. Šiais, Naujaisiais mūsų Viešpaties metais, kviečiu gilinti savo krikščioniškąjį sąmoningumą ir neskubėti būti bei mąstyti „kaip visi“, nes „erdvūs vartai ir platus kelias į pražūtį, ir daug juo einančių“ (Mt 7, 13).

Prisiminkime mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus žodžius: „Jei laikysitės mano mokslo, jūs iš tikro būsite mano mokiniai; jūs pažinsite tiesą, ir tiesa padarys jus laisvus“ (Jn 8, 31–32). Laisvė... Ji ateina iš tiesos pažinimo, o tiesos pažinimas – iš Viešpaties valios vykdymo.

Norėčiau priminti apaštalą Paulių, kurio Atsivertimą švenčiame sausio 25-ąją. Tą dieną pirmajame skaitinyje (žr. Apd 22, 3–16) pasakojama jo susitikimo su Kristumi istorija. Atkreipkime dėmesį – iki atsivertimo Paulius nebuvo bedievis: „Aš buvau uolus Dievo kovotojas kaip ir jūs visi šiandieną“ (Apd 22, 3b). Jis buvo uolus tikintysis, tačiau padaręs daug blogo dėl Dievo ir Jo Vardu. Šis tikintysis atsivertė. Kas pasikeitė Pauliaus santykiyje su Dievu po atsivertimo? Juk jis niekad nebuvo netikintis.

Susitikęs su Dievu Paulius PIRMĄ KARTĄ SAVO GYVENIME PAKLĀUSĖ: „Ką man daryti, Viešpatie?“ (Apd 22, 10a). Šis apaštalo klausimas – pavyzdys kiekvienam krikščioniui, kaip svarbu ne spėlioti, o klausiti Viešpaties, kokia yra Jo valia! Klausimas ir klausymas, – tada Dievas duoda pažinimą. Kaip prasminga dirbti Viešpaties mums skirtus darbus įsiklausius į Jo mintį! Neretai daugelį dalykų atliekame dėl Dievo, tačiau dažnai net nepaklausiamo: „Dieve, ką turiu nuveikti? Dieve, ar Tu to nori?“

Kai Paulius pradėjo klausiti: „Ką man daryti, Viešpatie?“; jo gyvenimas pasikeitė, pasikeitė ir jo darbai. Radikaliai. Jis pradėjo veikti ne tik dėl Dievo, bet ir įkvėptas Jo. Paulius pradėjo daryti Jėzaus darbus laikydamasis Viešpaties žodžio ir skelbdamas Jo mokslą, kuris visa nušviečia Šventosios Dvasios šviesa. Toje šviesoje žmogus dalykus mato tokius, kokie jie yra, o ne grabalioja ir spėlioja patamsyje. Iš tokio pažinimo ateina ir laisvė su pilna atsakomybe bei drąsa įsipareigoti. Patamsyje gyvenantis žmogus bijo įsipareigojimų, atsakomybės, nes nesijaučia saugus, yra apimtas baimės. Gyvenantis Šventosios Dvasios šviesoje su ramybe ir pasitikėjimu žengia per gyvenimą būdamas laisvas – laisvas įsipareigoti, t. y. drąsiai tarti „taip“ Viešpačiui, kuris vienintelis gali suteikti gyvenimą – autentišką ir tikrą (žr. Jn 10, 10), o ne jo imitaciją, kurią labai uoliai perša šio pasaulio kunigaikštis.

Čia, žemėje, turime Dievo mums dovanotą laiką vykdyti Jo valią ir po mirties nueiti į dangų...

Gyvybingų Naujųjų Viešpaties metų!

VASARIS

LAISVĖ IR ATSAKOMYBĖ

Brangūs Šiluvos Dievo Motinos vaikai,

vasario 16-ąją švenčiame mūsų Tėvynės Nepriklausomybės dieną. Praėjusiais metais dėkojome Dievui už Lietuvos laisvės dovaną, gautą per motinišką Švč. M. Marijos užtarimą, kaip kadaise Kanos vestuvėse: „Jie nebeturi vyno“ (Jn 2, 3) – jie nebeturi laisvės, nebeturi tikro gyvenimo džiaugsmo.

Dabar jau turime. Viešpats davė apščiai, negailėdamas. Kaip ir tada. Tačiau kartais atrodo, kad mūsų Tauta nebemoka tinkamai to Jėzaus dovanoto vyno naudoti. Tai, kas turėtų teikti linksmybę ir džiaugsmą, tampa galvos skausmu ir nusivylimu. Norint patirti vyno teikiamą džiaugsmą reikalinga atsakomybė. Norint iš tiesų būti laisvam, džiaugtis laisve ir jos teikiamomis galimybėmis – taip pat.

Kviečiu Jus, Šiluvos Švč. M. Marijos draugijos nariai, maldai už Lietuvos žmones, prašant mums visiems malonės išmokti atsakomybės (vieniems už kitus, už pradėtą gyvybę, už vaikus, už Bažnyčią (pirmiausia savo parapijose), už Valstybę, už ateitį, galvojant apie dabartinių sprendimų ar abejingumo pasekmes) ir drąsos ją prisiimti. Ypač melskime už jaunimą. Juk negali būti, kad Dievas neduoda pašaukimų! Jis kviečia jaunuolius, tačiau į tai tiesiog neatsiliepiama. Bijoma prisiimti atsakomybę, bijoma įsipareigoti. Būtent todėl seminaruose trūksta kandidatų į kunigystę; todėl šeimyninį gyvenimą jauni žmonės gyvena neįsipareigodami (ne santuokoje). Bijoma prisiimti atsakomybę (tiek už savo sprendimus, tiek už kitą žmogų), bijoma įsipareigoti. Juk daugybė reklamų propaguoja vieną pagrindinių šiandienos „vertybių“ – „jokių įsipareigojimų“.

Taip pat kviečiu pamąstyti apie save: kaip aš esu linkęs (-usi) prisiimti įsipareigojimus, atsakomybę šeimoje, darbovietėje, parapijoje, kitur? Ar nevengiu jų galvodamas (-a), kad kažkas kitas vietoj manęs viską padarys? O gal atvirkščiai – atlikdamas vienus įsipareigojimus vengiu kitų? Gal, per daug atsiduodamas kitai veiklai (kad ir parapijoje), apleidžiu pirmines savo pareigas (pav.: šeimos)? Ar aš suvokiū savo asmeninę atsakomybę už tai, kas vyksta Tėvynėje? Kaip ją prisiimu? O gal tik kaltinu kitus stebėdamas (-a) TV naujienas ir nesusimąstau, kad kai kuriuos dalykus galiu pradėti keisti nuo savęs, nuo artimiausios aplinkos?

Neįsileiskime „kaltintojo“ į savo širdį, kad ir kas aplinkui vyktų. Žvelkime į Mariją. Ypač tada, kai ji tyliai ir nuolankiai veda mus pas savo Sūnų Rožinio maldoje, pasakodama svarbiausius Jo gyvenimo ir kančios įvykius. Ji drąsiai ėmėsi atsakomybės pagimdyti ir užauginti mums Išganytoją. Jai tai kainavo daug skausmo. Ar aš esu tas arba ta, per kurį ir per kurią Viešpats gali ateiti ir į mano aplinką, į mano Tėvynę? Kaip aš „gimdau“ Viešpatį kitiems?

KOVAS

GAVĖNIA

Broliai ir seserys,

kovo 9 dieną pradėdame Gavėnios kelionę, vedančią į Velykų slėpinio šventimą. Tad noriu Jums pristatyti *liturginę* šio švento laikotarpio apžvalgą.

Gavėnia – tai 40 dienų pasirengimo Velykoms laikotarpis *prisimenant savo Krikštą bei atgailaujant*, tai *Bažnyčios kelionė į šventąją Velykų viršūnę*, tai *ypatingas atgailos ir pasiruošimo atnaujinti Krikšto pažadus per Velykų vigilijų metas*.

Gavėnia trunka nuo Pelenų Trečiadienio, kada atgailos ženklai krikščionys pasibarsto galvas pelenais, iki Paskutinės Vakariinės Mišių pradžios Didžiojo Penktadienio išvakarėse, kai prasideda Didysis Velykų Tridienis. Pelenų Trečiadienį tikintieji, pasibarstę pelenais galvas, įžengia į laikotarpį, skirtą jų sielų nuskaistimui. Šis atgailos ženklas, kilęs iš biblinės tradicijos, išreiškia žmogaus, kaip nusidėjėlio, būseną, – jis išoriškai išpažįsta savo kaltę Viešpačiui ir kartu išreiškia savo vidinį atsivertimą pasitikėdamas Dievo gailėstingumu.

Savo viešosios veiklos pradžioje Kristus 40 dienų pasninkavo dykumoje. Atgailos darbai – malda, pasninku ir išmalda – *dalyvaujame Kristaus atgailoje ir pasninke dėl mūsų*. Visuotinėje Bažnyčioje Gavėnios penktadieniais, kaip ir visais metų penktadieniais (išskyrus tuos, kada švenčiamos iškilmės), susilaikoma nuo mėsinių valgių (tai vadinama ne pasninku, bet *abstinencija*). Pelenų Trečiadienį ir Didįjį Penktadienį privalomi susilaikymas nuo mėsinių valgių ir *pasninkas* (pasninko įstatymas leidžia sočiai pavalgyti tik vieną kartą dienoje). Psninko prasmė yra atgaila ir dėmesys stokojantiems, vargšų šelpimas: ką sutaupome mažiau suvalgydami, atiduodame tiems, kuriems trūksta kasdienės duonos.

Gavėnios metu nepuošiamas gėlėmis altorius, muzikos instrumentai naudojami tik giedojimui paremti – taip liturgijoje sukuriama rimties ir susikoncentravimo ties atgaila atmosfera. Altorių gėlėmis papuošti tinka IV Gavėnios sekmadienį, kuris vadinamas „*Laetare*“ – džiaugsmo sekmadieniu. Jis žymi pusiaukelę – jau nueita pusė Gavėnios kelionės, ir liturgija dar labiau kreipia mūsų dėmesį į pasirengimą besiantinančioms Velykoms, kai, per atgailą nuskaistinti, su degančia žvake rankoje atnaujinsime savo Krikšto pažadus.

Prieš V Gavėnios sekmadienį šydu pridengiamas kryžius, kuris bus iškilmingai atidengtas ir pagerbiamas Didįjį Penktadienį liturginėse Kristaus Kančios pamaldose.

Gavėnios metu, išskyrus tik tuo laiku p asitaikančias iškilmes, nekalbamas ir negiedamas Garbės himnas, taip pat Gavėnioje negiedamas „Aleliuja“ – jis bus iškilmingai užgiedotas Didžiojo Šeštadienio vigilijoje skelbiant Kristaus Prisikėlimą.

Viešpaties Kančios (Verbų) sekmadienis

Tą dien Jėzus ryžtingai nukreipė savo žingsnius į Jeruzalę, kur turės būti nukryžiuotas ir prisikelti. Žmonės klojo Jam po kojų drabužius ir palmių šakas, sveikindami Jį kaip Kristų (Mesiją – Dievo pateptąjį) ir šaukdami: „Osana Dovydo Sūnui!“ Netrukus tie patys žmonės šauks: „Ant kryžiaus Jį!“ Šią dieną prasideda Didžioji, Kristaus Kančios savaitė. Šventinamos verbos, kurios yra ženklas, mūsų išpažinimas, kad Jėzus yra pasaulio ir mano Išgelbėtojas.

Gavėnios metu giedami „Graudūs verksmai“, einamas „Kryžiaus Kelias“. Tai gražios tikinčiųjų maldingos praktikos, nepriklausančios liturgijai, tačiau kylančios iš liturgijos ir į ją vedančios, ją paryškinančios. Tos maldingos praktikos, padėdamos įsigyventi į Kristaus Kančią dėl mūsų išganymo, dėl mūsų laimės, žadina atgailos dvasią ir veda į Prisikėlimo šventimą, ruošia Velykoms.

Vaisingo pasiruošimo Velykoms kartu su Kristumi ir tikros Prisikėlusiojo patirties išgyvenimo liturgijoje!

*„Gyvenimo išbandymuose ir kiekviename gundyme pergalės paslaptis išnyra,
įsiklausant į Žodį bei ryžtingai atmetant melą ir blogį.
Todėl neatidėliotina vėl klausytis Evangelijos, tiesos žodžio,
kad kiekvienas krikščionis stipriau suvoktų jam dovanotą tiesą,
kad ja gyventų ir ją liudytų.
Gavėnia mus tam skatina.“
Pop. Benediktas XVI*

BALANDIS

VELYKOS

Broliai ir seserys,

balandžio 24 dieną (tiksliau – nuo balandžio 21 dienos vakaro (Paskutinės Vakarienės Mišių) iki birželio 12-osios ☺) švęsime Viešpaties Prisikėlimą. Tad norėčiau Jums pristatyti Velykų liturgijos apžvalgą.

Didysis VELYKŲ TRIDIENIS

Tai velykinis Kristaus Kančios, Mirties ir Prisikėlimo Tridienis. Jis prasideda Didžiojo Penktadienio išvakarėse Paskutinės Vakarienės Mišiomis ir tęsiasi iki Velykų sekmadienio imtinai. Kas yra sekmadienis savaitėje, tas Velykų išskilmė liturginiuose metuose. Tai visų liturginių metų vainikas. Velykų Tridienio centras yra **Velyknaktis** – toji šventa naktis, kurią Viešpats prisikėlė. Šią naktį Bažnyčia budėdama laukia Kristaus Prisikėlimo ir sakramentiniu būdu jį švenčia, o Velykų sekmadienio rytą džiaugiasi jau įvykusi Viešpaties Prisikėlimu.

Didysis Ketvirtadienis

Tai Kunigystės ir Eucharistijos įsteigimo diena.

Rytą Krizmos Mišioms į katedras renkasi vyskupai su savo kunigais. Jų metu pašventinami Krizma, Katechumenų ir Ligonių aliejai (skirti Krikšto, Sutvirtinimo, Kunigystės ir Ligonių patepimo sakramentams) bei atnaujinami kunigystės pažadai.

Vakarinėmis Šv. Mišiomis prasideda Didysis Velykų Tridienis. Tai Paskutinės Vakarienės Šv. Mišios, kada minimas Švč. Sakramento (Eucharistijos) įsteigimas. Mes, kaip ir anuomet apaštalai, sėdame prie Paskutinės Vakarienės stalo; Kristus mums rodo pavyzdį plauti vieni kitiems kojas, duoda valgyti savo Kūną ir gerti savo Kraują. Tikrasis Viešpaties atminimas yra ne tik Eucharistija, bet ir iš jos išplaukianti meilės tarnystė savo artimui – kiekvienam žmogui. Nuo Paskutinės Vakarienės momento krikščionys lauždami duoną ir mylėdami vieni kitus liudija Viešpaties buvimą pasaulyje. Šv. Mišių pabaigoje Eucharistinė Duona, skirta rytdienos Komunijai, pernešama į garbinimo vietą, kur bus adoruojama iki vidurnakčio, t. y. iki Didžiojo Penktadienio pradžios.

Didysis Penktadienis –

Kristaus kančios, mirties ir palaidojimo diena.

Todėl Bažnyčia nešvenčia Eucharistijos. Vakare celebruojama Didžiojo Penktadienio liturgija: klausomasi Dievo Žodžio, meldžiamasi už visuotinius reikalus, garbinamas Kryžius, „ant kurio kabojo pasaulio Atpirkėjas“; dalyvaujame Komunijoje, priimdami Kristaus Kūną iš vakarykščių Šv. Mišių.

Didysis Šeštadienis

Tą dieną Bažnyčia budi prie Kristaus kapo ir apmąsto Jo kančią.

Nešvenčiama Eucharistija ir kiti sakramentai, išskyrus Atgailą ir Sutaikinimą. Sutemus pradedamas Velykų nakties budėjimas. **Velyknaktis yra Velykų Tridienio centras – toji šventa naktis, kurią Viešpats prisikėlė.** Šią naktį Bažnyčia budėdama laukia Kristaus Prisikėlimo ir sakramentiniu būdu jį jau švenčia (Velyknakčio liturgija turėtų būti švenčiama naktį arba bent jau saulei nusileidus ir baigtis prieš sekmadienio aušrą).

Šios nakties budėjimas turi keturias dalis: Žiburių, Žodžio, Krikšto ir Eucharistijos.

Žiburių liturgijoje šventinama ugnis ir uždegama Velykų žvakė, kuri yra Kristaus, pasaulio Šviesos, simbolis. Ji visus metus bus naudojama krikštijant ir palydint amžinybėn pakrikštytuosius. Į Velyknakčio šventimą tikintieji atsineša savo Krikšto žvakę (jos neturint tinka kita šventinta žvakė). Krikščionys su žiburiais rankose yra panašūs į žmones, laukiančius sugrįžtančio Šeiminingo, kad parvykęs rastų juos budinčius ir susodintų prie stalo (žr. Lk 12, 34).

Žodžio liturgijoje skaitomi ir apmąstomi visą Išganymo istoriją nušviečiantys skaitiniai.

Krikšto liturgijoje šventinamas vanduo, iš kurio gims nauji krikščionys. Katechumenams (tiems, kurie iki šiol ruošėsi Krikštui) suteikiami įkrikščioninimo (Krikšto, Eucharistijos ir Sutvirtinimo) sakramentai (kūdikiams – tik Krikštas). Pakrikštytieji su degančiomis žvakėmis atnaujina Krikšto pažadus. Šiam momentui jie ruošėsi visą Gavėnios laikotarpį.

Švenčiamos **Prisikėlimo Mišios**.

Viešpaties Prisikėlimas (Velykos)

Velykų rytą Kristaus mokiniai susirenka prie tuščio kapo ir džiūgauja Viešpaties Prisikėlimu. Šis džiaugsmas išreiškiamas triskart apie bažnyčią einant paskui Kristų iškilminga procesija, giedant Prisikėlimą skelbiančias giesmes ir skambinant varpais. Velykų džiaugsmas toks didelis, jog jis trunka *net 50 dienų*, iki Šventosios Dvasios atsiuntimo iškilmių – Sekminių!

Vaisingo pasiruošimo Velykoms kartu su Kristumi ir tikros Prisikėlusiojo patirties gyvenime!

“Tikėjimas – tai laisvės pasiūlymas.”

Pop. Jonas Paulius II

GEGUŽĖ

MARIJA – EUCHARISTIJOS MOTERIS

Seserys ir Broliai Kristuje,

pavasarinio žydėjimo ir pamaldumo Dievo Motinai mėnesio – gegužės – pirmąjį sekmadienį švenčiame Motinos dieną, o baigiame mėnesį Švč. Mergelės Marijos Apsilankymo švente.

Visą šį nuostabaus grožio metų Bažnyčia dėkoja Dievui už Švč. Mergelę Mariją – Sandoros skrynią, Krikščionių pagalbą, Mergelę Maloningą ir t.t. Pamastykime ir mes, kuo mus gali praturtinti pamaldumas Marijai? Štai evangelistas Lukas rašo, kad Elzbieta, išvydusi jos aplankyti ateinančią Mariją, suuko: „Laiminga įtikėjusi, jog išsipildys, kas Viešpaties jai pasakyta“ (Lk 1, 45). Nepamirškime, kad kartu su Marija laimingi esame ir mes, kurie priėmėme Kristų į savo širdis ir su Juo gyvename. Ankstyvaisiais Bažnyčios amžiais šv. Ambraziejus krikščionis kvietė būti maldos ir vienybės bendruomene, gyvenančia *Magnificat* (Lk 1, 47–55) liudijimu: „Kiekvienas turėkime Marijos sielą, kuri šlovina Viešpatį. Kiekvienas turėkime Marijos dvasią, kuri džiaugiasi Dievu. Jei yra viena kūniška Kristaus Motina, tuomet visi yra viena, o tikėjimo vaisius yra Kristus“.

Pasvarstykime, ką reiškia turėti Marijos sielą ir dvasią, Marijos tikėjimą..? Geriausiai Marijos tikėjimą atspindi jos gyvenimo kelionė, kurioje nuolat ieškoma Dievo valios ir į ją atsiliepiama pritarimu. Visas Marijos gyvenimas buvo skirtas kitiems skelbti savo Sūnų. Nuo pat Įsikūnijimo iki Ėmimo į Dangų Ji vykdė Dievo valią, per Ją pasaulis išvydo Kristų. Evangelijos žinioje matome pavyzdį, kaip Marijos pritarimas savo, kaip Kristaus Motinos, vaidmeniui radikaliai skiriasi nuo paplitusios tendencijos reikalauti ženklų įtikėjimui: Marija priėmė angelo pranešimą paprastai ir drąsiai. Ji neprašė ženklų, bet visiškai pasitikėjo, kad Dievas padarys ją, mergelę, savo Sūnaus Motina. Toks turi būti kiekvieno mūsų tikėjimas – atviras Dievo Žodžiui, veiksmingas, nesavanaudiškas.

Sakydama savo Dievui „*fiat – tebūna*“ (Lk 1, 38), Marija patikėjo tuo, kas neįmanoma, ir paskui laukė išsipildymo. Tą besąlygiško tikėjimo akimirka Dievas ją apdovanojo neapsakoma malone. Šį mėnesį, prisimindami Marijos gyvenimo situacijas, mėginkime į gyvenimą žvelgti Jos akimis, tapatintis su Jos mintimis, pamilti Kristų taip, kaip Ji. Juk toks, kaip Marijos, turi būti kiekvieno krikščionio eucharistinis tikėjimas ir Dievo pažadų išsipildymo viltis. Pop. Jonas Paulius II Mariją pavadino „*Eucharistijos moterimi*“, kadangi dar iki Eucharistijos įsteigimo, sutikdama priimti Dievo Žodį, Marija pačiu tikriausiu būdu, realiai su kūnu ir krauju, priėmė į save tai, ką sakramentiškai išgyvena kiekvienas tikintysis, kuris priima Kristų duonos ir vyno pavidalais. Tikėjimo atžvilgiu Marijos „*tebūna*“ yra kiekvieno krikščionio „*amen*“, tariamo priimant Komuniją, pirmasis išpažinimas. Ji, „laiminga įtikėjusi“, tapo pirmuoju „*tabernakuliu*“ istorijoje, kuriame žmogaus akims dar neregimas Dievo Sūnus buvo pagarbintas Elžbietos (žr. Lk 1, 42), todėl Ji mums yra ne tik tikėjimo pavyzdys, bet ir „*Kelio rodytoja*“.

Siluvoje apsigėmusi Marija apgailėstavo: „Čia kitados buvo garbinamas mano Sūnus, o dabar ariama ir sėjama“. Ir dabar Ji trokšta mumyse gyvinti Eucharistinio

Jėzaus meilę. Anot šv. Petro-Julijono Eimaro, vadinamo Eucharistijos apaštalu, paties Dievo valia Marijai yra skirta misija skleisti pasišventimą Švenčiausiajam Sakramentui: „Marija buvo išskirtinai pasišventusi Eucharistinio Jėzaus šlovinimui. Jai buvo žinomas Amžinojo Tėvo noras, kad Eucharistiją patirtų, Ją pamiltų ir garbintų visi žmonės. <...> Nuo Kalvarijos meto visi žmonės tapo jos vaikais. Marija mylėjo juos švelniai kaip Motina, trokšdama jiems aukščiausiojo gėrio kaip sau pačiai, todėl degė noru visus suartinti su Jėzumi Švenčiausiajame Sakramente, visose širdyse įžiebtį Jo meilę, išmokyti Jam su žavesiu tarnauti“.

Pasiveskime savo ir Bažnyčios Motinos Marijos globai, mokykimės kuo nuoširdžiau gyventi su Eucharistiniu Jėzumi! Būkime mylintys Dievo Motinos vaikai!

„Tikėjimas, viltis ir meilė neišskiriami.

Viltį paprastai plėtoja kantrybės dorybė, kuri nesumenkėja net patyrus akivaizdžią nesėkmę, taip pat ir nuolankumo dorybė, kuri priima Dievo slėpinį ir pasitiki Juo net ir tamsoje.“

Pop. Benediktas XVI

BIRŽELIS

ASMENINIS SANTYKIS SU JĖZUMI

Seserys ir Broliai Kristuje,

birželis – Švč. Jėzaus Širdies mėnuo; Širdies, kurią po savo Širdimi išnešiojo ir mums pagimdė Marija; Širdies, kuri buvo perverta dėl mūsų ir iš kurios ištryško Gailestingumo mums versmė – vanduo ir Kraujas – Krikšto ir Eucharistijos šaltiniai, teikiantys amžinąjį gyvenimą tiems, kurie Jį tiki (žr. Mk 16, 16).

Ką reiškia būti tikinčiam? Šiandien daugelis žmonių vadina save *tikinčiaisiais*. Lotyniškai krikščionys dar vadinami *christifideles* – *Kristų tikintieji*. Yra didelis skirtumas, koks aš tikintysis.

Tikinčių yra dauguma, tačiau *Kristų tikinčiųjų* – ne tiek daug. Daugelis tiki Dievo, net Jėzaus *buvimu*. Vieni tiki, kad yra Jėzus, kad yra Dievas, kiti – kad yra Kažkas, kažkokia Būtis, kažkokia Energija ir pan. Tą prasmę net ir ateistą galima vadinti tikinčiu, nes jis *tiki*, kad Dievo nėra. Įrodymų jis neturi. Yra žmonių, sakančių, kad „Dievas vienas“, ir „nesvarbu, koks Jo vardas“...

Kristus mus kviečia į kitokį tikėjimą – *ne į tikėjimą, kad Jis yra*, bet į *santykį* su Juo. Hebrajiškas *aman* (nuo kurio yra *amen*) – *tikėti* – reiškia *atsiremti, pasikliauti, pasitikėti, būti įsišaknijusiam, tvirtam*. Jėzus yra sakęs: „Aš esu vynmedis, o jūs šakelės. Kas pasilieka manyje ir aš jame, tas duoda daug vaisių; nuo manęs atsiskykę, jūs negalite nieko nuveikti“ (Jn 15, 5). Būti *Kristų tikinčiuoju* reiškia būti įsišaknijusiam, įaugusiam į Jį; ne tik tikėti, kad Jis yra, bet turėti asmeninį santykį. Jėzus yra perspėjęs: „Kai namų šeimininkas atsikels ir užrakins duris, stovėdami lauke jūs pradėsite belsti į duris ir prašyti: ‘Viešpatie, atidaryk mums!’ O jis atsakys: ‘Aš nežinau, iš kur jūs’. Tada imsitė dėstyti: ‘Mes valgėme ir gerėme tavo akivaizdoje, tu moki mūsų gatvėse...’ O jis jums tars: ‘Aš nežinau, iš kur jūs‘“ (Lk 13, 25–27a). Neužtenka vien tikėti, kad Dievas yra! Reikia Jį susitikti, susipažinti, pamilti... asmeniškai!

Ar esu sutikęs gyvąjį Dievą savo gyvenime? Kada? Kaip? O gal esu, tačiau Jo dar nepažįstu, kaip tie Emauso mokiniai, tik kelionės pabaigoje atpažinę savo Viešpatį (žr. Lk 24, 13–35).

Mes pažįstame daug asmenų: Lietuvos Prezidentę, Ministrą Pirmininką, įvairių visuomenės veikėjų, dainininkų, kunigų... Tačiau kartais net sutikus savo kleboną ar vyskupą ir su juo pasisveikinus galime likti nustebę – jis manęs nepažįsta! Aš jį pažįstu, o jis manęs ne?! Taip yra todėl, kad nebuvo asmeninio ryšio su tuo žmogumi, nebuvo susipažinta... Ar nėra tokia pati situacija mano ir Jėzaus santykiuose?..

Kaip susipažinti su gyvuoju Jėzumi Kristumi? Tam reikalinga asmeninė malda. Ne tik maldų Dievui kalbėjimas, bet... ir klausymasis. Dievas mums taip nori daug pasakyti Jis nori ne tik girdėti ir išklausti mūsų maldas – Jis ir Pats trokšta būti išklaustas!

Mieli Marijos vaikai! Noriu atkreipti Jūsų dėmesį į kasdienį Šventojo Rašto skaitymą. Neskubėkime teisintis, kad skaitydami nieko nesuprasime. Žodis „nieko“ yra netinkamas, nes tai netiesa. Gal ir bus neaiškių vietų, tačiau tikrai ne visos. Meldžiantis su Šventuoju Raštu supratimas yra svarbus, bet jis nėra esmė – esmė yra *susitikimas* su Jėzumi Dievo Žodyje, kuris nuskaistina, apvalo, kuris maitina. Juk

nebūtinai turiu suprasti, kaip maistas veikia mano kūne, kad būčiau sotus ir gyvenčiau... Taip ir Dievo Žodis turi galią teikti gyvybę, nes „Žmogus gyvas ne viena duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų“ (Mt 4, 4). Pasiryškime kasdien bent trumpai pabūti su Dievo Žodžiu *asmeniškai*, ne tik liturgijoje. Galime nuspręsti, kada ir kiek laiko tam skirsime. Pasikvieskime Šventąją Dvasią. Savais žodžiais, nuoširdžiai. Galime atsiversti bet kurią Šventojo Rašto vietą ir skaityti. Nesvarbu, kiek. Jei kuri nors mintis „užkabino“ – pabūkime tą numatytą laiką su ja. Galima kaskart skaityti iš eilės po keletą eilučių, po skyrių arba kol sutiksime „kalbančią“ eilutę. Nepamirškime ir padėkos už Žodį. Pasidomėkime, kokie yra Šventojo Rašto skaitymo būdai, paieškokime tinkamo sau. Jeigu parapijoje yra Šventojo Rašto skaitymo grupė, kodėl prie jos neprisijungus? Jei nėra, kodėl Draugijos nariams tokios grupės neįkūrus?

Kita ypatinga galimybė asmeniškai susitikti su Jėzumi – Švč. Sakramento adoracija. Gal parapijoje yra tam tikras adoracijos laikas – pasinaudok juo. Gal yra nuolatinė adoracija – užsirašyk savo valandą. Jei panašios galimybės nėra – ateik į bažnyčią daug anksčiau prieš Šv. Mišias ir pabūk prieš tabernakulį (jei šalta, šilčiau apsirenk ☺).

Neskubėkime asmeninėje adoracijoje kalbėti poterių. Pabūkime. Nieko nesakydami. Žiūrėdami. Įsižiūrėdami. Kontempliuodami Eucharistinį Kristų. Būdami Jo akivaizdoje. Neskaičiuodami laiko. Adoracijoje tinka Šventojo Rašto skaitymas.

Mielieji, su Bažnyčia garbindami Švč. Jėzaus širdį ieškokime asmeninio santykio su Juo, atsikovokime iš kasdienybės laiką, kuris būtų šventas – šventoji valanda su Jėzumi. Tai gaivina, tai gyvina... Tai džiugina Meilę...

Būkite palaiminti!

LIEPA

KRYŽIUS

Brangieji,

Ši kartą norėčiau pasiūlyti Jums pamąstyti apie... Kryžių. Ant Kryžiaus įvyko mūsų atpirkimas. Jėzus kviečia imti savo kryžių ir sekti Juo, jei norime būti Jo mokiniais: „Kas neneša savo kryžiaus ir neseka manimi, negali būti mano mokinys“ (Lk 14, 27). Šis sakinyš į kai kurias kitas kalbas išverstas ir taip: „Kas neneša savo kryžiaus ir *seka* manimi, negali būti mano mokinys“. Taigi kalbama ne apie nesekimą Jėzumi, bet apie sekimą Juo be savo kryžiaus.

Kas mano gyvenime yra kryžius? Kaip aš jį nešu? O gal ne nešu, bet „sukandęs dantis“ velku? Jėzus kviečia savo kryžių *imti*. Vilkti jį yra sunkiau, negu apkabinti, iškelti ir nešti. Prisiminkime šv. Kūdikėlio Jėzaus Teresėlę, kuri mokino paprastus kasdienius darbus atlikti su meile. Panašiai kalbėjo ir šv. Paulius – jei neturėčiau meilės, net ir didelius darbus atlikęs nieko nelaimėčiau (žr. 1 Kor 13). Nėra svarbu, kokio dydžio ar svarbos tavo darbai; svarbiausia – kokia širdimi juos darai. Marijos gyvenimas taip pat buvo pilnas paprastų kasdienių darbų, kaip ir kiekvieno mūsų...

Imkime savo kasdienį kryžių ir aukštai iškelkime. Ne verkšlenkime, kad sunku, bet imkime ir iškelkime – kad būtų matomas: lai vieniems jis bus papiktinimas, kitiems – kvailybė, o mums – Dievo galybė ir Dievo išmintis (žr. 1 Kor 1, 23. 24). Būkime Simonais Kirėniečiais Jėzui, būdami Simonais Kirėniečiais vieni kitiems, nešiodami vieni kitų naštas ir taip vykdydami Kristaus įstatymą (žr. Gal 6, 2).

Ar nepaniekinu kito, parpuolusio po savo – alkoholizmo, narkomanijos, benamystės, aplinkinių atstūmimo – kryžiumi? O gal tik verkšlenu su tais, kurie prispausti bedarbystės, nepritekliaus, ir nemėginu nieko nuveikti? Kaip padedu šalia esančiam iškelti jo kryžių? Ar nepaniekinu kito kryžiaus kaltindamas, teisdamas, apkalbinėdamas? Jėzus taip pat buvo apkalbamas: „rijūnas ir vyno gėrėjas“ (Mt 11, 19); Jėzus taip pat buvo apkaltintas ir... nukryžiuotas... Paniekindamas kito žmogaus kryžių, paniekinu Kristaus Kryžių.

Jėzus kalbėjo: „Mano jungas švelnus, mano našta lengva“ (Mt 11, 30). Jungas yra ariamų jaučių pora. Jėzus kviečia nelikti vieniems, bet „kinkytis“ į jungą su Juo. Ar aš savo kryžių nešu vienas, ar su Jėzumi? Be Jo nešamas kryžius yra beprasmis, dažnai papildomas, mūsų pačių užsikrautas – ir tai nėra Jėzaus Kryžius. Ar nenešioju kryžių, kurie yra sunkūs ir nereikalingi, netikri? Tai gali būti puikybės, godumo, pavydo ir panašūs – nuodėmės kryžiai.

Neužsikraukime nereikalingų kryžių – nuodėmės balastų. Imkime ir aukštai iškelkime savo pašaukimo kryžių ir – paskui Jėzų, su Jėzumi! Nepaniekinkime kito žmogaus kitokio kryžiaus, pasilenkime prie jo, kaip ir Dievas pasilenkė prie žmogaus nusizėmindamas ir tapdamas klusnus iki mirties, iki Kryžiaus mirties (žr. Fil 2, 8).

Aukštyn kryžius! Būkite palaiminti.

RUGPJŪTIS

KŪNO PRISIKĖLIMAS

Brangūs broliai ir sesės,

didžiausias šio mėnesio iškilmės – Švč. M. Marijos ėmimo į Dangų – šviesoje norėčiau mąstymui pasiūlyti kūno iš numirusiųjų prisikėlimo temą. Neįtikėtina, tačiau apklausų duomenimis didelis procentas save laikančių katalikais netiki Kristaus prisikėlimu, daugelis jų nepripažįsta *Credo* žodžių: *tikiu kūno iš numirusių prisikėlimą*, nemažai daliai vadinančių save katalikais lengviau tikėti reinkarnacijos teorijomis, nei tikėjimo tiesa apie mirusiųjų prisikėlimą... Gaila ir keista. Kuo tada remiasi jų tikėjimas?

Apaštalas Paulius taip kalba apie krikščionių tikėjimo pamatą: „Skelbiama apie Kristų, kad jis buvo prikeltas iš numirusių, tad kaipgi kai kurie iš jūsų sako, jog nesą mirusiųjų prisikėlimo?! Jeigu nėra mirusiųjų prisikėlimo, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai tuščias mūsų skelbimas ir tuščias jūsų tikėjimas. Tuomet mes liekame melagingi Dievo liudytojai, nes liudijome Dievo akyse, kad jis prikėlęs Kristų, kurio jis nėra prikėlęs, jeigu mirusieji negali būti prikelti. Juk jei mirusieji negali būti prikelti, tai ir Kristus nebuvo prikeltas. O jei Kristus nebuvo prikeltas, tai jūsų tikėjimas tuščias, ir jūs dar tebesate savo nuodėmėse. Taip pat ir užmigusieji Kristuje yra žuvę. Ir jei vien dėl šio gyvenimo dėjome savo viltis į Kristų, tai mes labiausiai apgailėtini iš visų žmonių.

Bet dabar Kristus tikrai yra prikeltas iš numirusių kaip užmigusiųjų pirmgimis“ (1 Kor 15, 12–20).

Pasirodo, jau nuo pirmųjų amžių buvo krikščionių, kurie negalėjo patikėti, kad amžinybėje gyvensime su kūnais. Marijos Dangun ėmimo iškilmė primena ir skelbia, kad ji į Dangų buvo paimta su kūnu ir siela ir kad toks likimas laukia visų Kristų tikinčiųjų – gyvenimas Dievo artumoje su prikeltais ir išstobulintais kūnais. O kaip bus su netikinčiais? Parašyta, kad prisikels visi, tačiau, „kurie darė gera, prisikels gyventi, kurie darė bloga, prisikels stoti į teismą“ (Jn 5, 29).

Kiekvienas esame asmuo. O asmuo nėra tik siela ar dvasia. Žmogiškasis asmuo yra kūnas (gr. *sarx* – mėsa arba *soma* – dvasinis kūnas), siela (gr. *psyche* – sakom *psichika*) ir dvasia (gr. *pneuma*; šv. Tomas Akvinietis ją vadina dvasine siela, todėl sakome: žmogaus *siela* nemirtinga). Jeigu pagal reinkarnacijos teorijas mano siela persikūnys į kitą kūną, tai jau nebebūsiu AŠ. O Dievo akivaizdoje esu pašauktas gyventi AŠ, šventas esu pašauktas būti AŠ. Todėl kūnas turi būti prikeltas, kad būčiau AŠ. Tai teikia didžiulę viltį, tai įkvepia gyventi ne bet kaip...

Kyla klausimas, kaip visa tai įvyks? O ar svarbu tai žinoti ir suprasti?.. Dievas pasaulį juk sukūrė iš nieko... Kokie bus mūsų kūnai po prisikėlimo? Paulius sako: „Sėjamas juslinis kūnas, keliasi dvasinis kūnas“ (1 Kor 15, 44) ir primena, kad „mūsų tėvynė danguje, ir iš ten mes laukiame Išgelbėtojo, Viešpaties Jėzaus Kristaus, kuris pakeis mūsų vargingą kūną ir padarys jį panašų į savo garbingąjį kūną ta galia, kuria jis sau visa palenkia“ (Fil 3, 20. 21). Jėzus po prisikėlimo atėjo pas mokinius durims esant užrakintoms ir parodė savo Kūno žaizdas (žr. Jn 20, 19. 20). Nėra esmė žinoti, kaip tai atsitiks, kaip tai atrodys, taip, kaip ne mūsų reikalas žinoti „laiką ir

metą“, kada tai įvyks (žr. Apd 1, 7), – mums svarbu tikėti, *kad* tai įvyks, kad būsime prikelti. Ir nuo šiandienos mano pasirinkimų priklauso, ar būsiu prikeltas gyventi, ar stoti į teismą.

Baigti norėčiau liudijimu.

Prisimenu, kaip pirmą kartą išgirdau Gerąją Naujieną. Ir ji buvo būtent apie kūno prisikėlimą. Buvau gal trejų metų, kai žuvo mano *tėvelis* (taip vadindavau krikšto tėtį). Labai jo ilgėjausi. Ir man, tokiam mažam, močiutė (krikšto tėvelio mama) pasakė žodžius, tapusius mano gyvenimo gyvybe: „Kai saulė pasibaigs, tavo tėvelis prisikels“. Aš kažkoku būdu jau tada suvokiau, kad jis, tėvelis, yra pas Dievą, tačiau žinia, jog ateis laikas, kai vėl galėsiu jį apkabinti, man buvo Geroji Naujiena! Ir tebėra! Vėliau teologijos studijos tik patvirtino šį mano močiutės skelbimą. Ir renkantis pašaukimą dėl tos Naujienos buvo tikrumas, jog verta gyventi ne bet kaip, nes laikas yra trumpas, ir kad reikia šią žinią skelbti kitiems...

Linkiu visiems garbingo prisikėlimo!

*„Nebūtina daryti žygdarbių,
visai pakanka mažų dalykelių, atliktų su didele meile.“
Motina Teresė*

RUGSĖJIS

ATLAIDAI

Brangūs Marijos vaikai,

kasmet šį mėnesį visą oktavą Šiluvoje švenčiame visuotinius mūsų dangiškosios Motinos Gimimo atlaidus. Kiekvienais metais įvairiu laiku kaip piligrimai keliaujame į kitų parapijų atlaidus, juos turime ir savose parapijose. Leiskite šįkart pasidailinti mintims, kas yra atlaidai, kokie jie yra, kuo jie „naudingi“ ir kaip juos pelnyti. Tarnaudamas kitose parapijose visada jausdavau rūpestį apie tai kalbėti, kartais ir rašyti, nes daug tikinčiųjų dėl nežinojimo nepasinaudoja atlaidų galimybe... Todėl rašau ir Jums.

Kas yra atlaidai ir kokie jie esti?

Atlaidai yra laikiniosios bausmės už nuodėmes, kurių kaltė jau panaikinta, atleidimas Dievo akivaizdoje; jį gauna aiškiai nurodytomis sąlygomis tinkamai pasirengęs krikščionis, tarpininkaujant Bažnyčiai, kuri, būdama atpirkimo vaisių dalytoja, turi galios skirstyti ir suteikti atsilyginimo malonę iš Kristaus ir Jo šventųjų nuopelnų lobyno.

Atlaidai yra *daliniai* (atleidžia tik dalį laikinosios bausmės) arba *visuotiniai* (atleidžia ją visą).

Atlaidai gali būti pritaikomi gyviesiems arba mirusiesiems, t. y. galima juos laimėti sau arba mirusiesiems.

Apie bausmę už nuodėmes

Nuodėmė visada turi savo padarinius. Ji sužeidžia žmonių tarpusavio santykius, žmogaus santykį su Dievu ir su pačiu savimi, atneša neramybę ir pan. Iš kur pasaulyje atsirado nelaimės, ligos ir pati mirtis? Dievas juk tokių dalykų nesukūrė (žr. Išm 1, 13). Dievas nesukūrė blogio. Blogis pasaulyje atsiranda dėl nuodėmės. Blogis yra gėrio nebuvimas, gėrio nebūtis.

Kančios Dievas taip pat nesukūrė. Kančia yra nuodėmės pasekmė, jos padarinys. Žmonės kenčia. Ir nebūtinai už savo nuodėmes (žr. Lk 13, 1–5). Mes negyvename po vieną, atskirti vieni nuo kitų – gyvename visuomenėje ir vieni kitus įtakojame. Tai gi ir mūsų nuodėmės vienokiu ar kitokiu būdu paliečia ir kitus (žr. Iš 34, 7).

Bausmė už nuodėmes kyla ne tiek iš Dievo, kiek iš pačios nuodėmės prigimties. Nuodėmės pasekmė yra dvejopa – amžinoji ir laikinoji bausmė. Sunki nuodėmė nutraukia bendrystę su Dievu, todėl nesame pajėgūs pasiekti amžinąjį gyvenimą. Amžinojo gyvenimo netektis ir yra vadinama „amžinąja bausme“. Jei žmogus palieka save sunkioje nuodėmėje, jis pats save nubaudžia amžinąja bausme. Lengvos nuodėmės gimdo blogus įpročius, nesveikus prisirišimus prie įvairių dalykų. Tai turi būti atitaisyta nuskaistinimu arba čia, žemėje, arba po mirties (skaistyklėje).

Per išpažintį žmogui gailintis dėl savo nuodėmių ir sąžiningai jas išpažįstant, čia ir dabar ryžtantis taisytis, yra atleidžiamos visos nuodėmės bei amžinoji bausmė, nes atstatomas ryšys su Dievu, Bažnyčia ir savimi. Tačiau lieka laikinosios bausmės už nuodėmes, lieka nuodėmės padariniai (panašiai kaip išgydžius žaizdą lieka randas). Atlaidai ir yra tų nuodėmės paliktų „randų“ gydymas, panaikinimas.

Svarbiausios atlaidų taisyklės

Laimėti atlaidus gali kiekvienas pakrikštytas, neekskomunikuotas ir atlikęs įsakytus darbus, esantis be sunkios nuodėmės žmogus. Kad tikintysis laimėtų atlaidus, jis turi turėti bent bendrą intenciją juos gauti ir nustatytu laiku bei sąlygomis atlikti įsakytus darbus. Pvz., rugsėjo 8–15 dienomis (nustatytas laikas) nuvykti į Šiluvą (įsakytas darbas); arba rugpjūčio 2 d. (nustatytas laikas) aplankyti katedrą arba parapijos bažnyčią (įsakytas darbas) – Porciunkulės atlaidai (apie atlaidų sąlygas kalbėsime netrukus).

Visuotinius atlaidus galima laimėti tik vieną kartą per dieną. Mirties valandą tikintysis gali laimėti ir kitus visuotinius atlaidus, nors tą dieną jau būtų vienerius ir laimėjęs. Dalinius atlaidus galima laimėti keletą kartų per dieną.

Norint laimėti visuotinius atlaidus, kaip minėta, reikia įvykdyti atlaidais pažymėtą darbą ir išpildyti tris sąlygas: atlikti išpažintį (būti malonės būsenoje), priimti šv. Komuniją ir pasimelsti popiežiaus intencija. Mintį „pasimelsti popiežiaus intencija“ reikia suprasti ne kaip maldą už popiežių, bet kaip maldą ta intencija, kuria kiekvieną mėnesį meldžiasi Šventasis Tėvas. Kiekvienam mėnesiui yra paskirtos dvi intencijos: bendroji ir misijų. Jos kartais būna spausdinamos įvairiuose katalikiškuose kalendoriuose. Nežinant konkrečios popiežiaus intencijos esamam mėnesiui, pakanka melstis su mintimi: „meldžiuosi popiežiaus intencija“. Be to, reikia padaryti pasiryžimą vengti visų, net ir lengvų, nuodėmių. Jei tokio nusiteikimo trūktų arba būtų nepakankamai išpildomos minėtos sąlygos, pelnomi tik daliniai atlaidai. Šios sąlygos turėtų būti išpildytos tą pačią dieną, kada atliekamas darbas (pav.: esant toje parapijoje, kurioje tą dieną yra atlaidai). Žinoma, išpažintis gali būti atlikta ir anksčiau.

Atlikus išpažintį vieną kartą, galima pelnyti daugiau nei vienerius visuotinius atlaidus. Svarbu būti malonės būklėje. Tačiau vieną kartą priėmus šv. Komuniją ir pasimeldus popiežiaus intencija, gaunami tik vieneri visuotiniai atlaidai. Sąlygos pasimelsti popiežiaus intencija išpildomos, kartą sukalbėjus „Tėve mūsų“ ir „Sveika, Marija“; leidžiama sukalbėti ir bet kurią kitą maldą (tai priklauso nuo tikinčiojo pamaldumo ir nusiteikimo).

Užbaiga

Žmonės lankosi pas įvairius būrėjus ir ekstrasensus vildamiesi, kad šie nuims visokias „blogas auras“, kad padės „nuraminti“ sielas. Tačiau ne ten reikia ieškoti ramybės! Ten, kur nėra Jėzaus, nėra ir ramybės.

Naudokimės Atgailos ir Sutaikinimo sakramentu (išpažintimi) bei *atlaidais*! Tik per tai atgaunama ramybė ir gyvenimo pilnatvė, gyvenimo džiaugsmas.

Šįkart kalbėjau gana formaliai ir „sausai“, tačiau tikiu, jog ir iš šios medžiagos turėsite dvasinės naudos...

Būkite palaiminti!

SPALIS

PIKTOSIOS DVASIOS VEIKIMAS

Brangieji,

spalis yra Rožinio mėnuo. Dažnoje parapijoje Kristų tikintieji prieš pradėdami šią maldą gieda: „Su galinga Rožančiaus malda...“ Iš tiesų Rožinis yra galingas ginklas prieš vienintelį mūsų priešą – Velnią. Šiam mėnesiui norėčiau pasiūlyti Jums medžiagą apie *tą*, su kuriuo taja galinga Rožančiaus malda kovojame – idant toji kova būtų sėkmingesnė.

Internetiniam portalui *Bernardinai.lt* esu parašęs straipsnį apie piktosios dvasios veikimą, tam tikras jos strategijas. Truputį paredagavęs dalinuosi dabar su Jumis (jei kas esate skaitę, manau, nebus nuostolio paskaityti darskart).

Kiekvienas žmogus yra pašauktas bendrystei su Dievu. Kiekvieno mūsų tikslas yra Dievas ir kiekvieno mūsų gyvenimo kelionė yra kelionė Dievop. Tačiau yra „tasai“, kuris trukdo keliauti šio mūsų pašaukimo kryptimi. Vadinamasis „tasai“ yra blogio dvasia, arba šėtonas, piktasis, velnias, gundytojas (įvairiai jį galima pavadinti). Norėčiau, kad šie mąstymo žodžiai padėtų Jums savo gyvenimo kelionėje aiškiau atpažinti blogio dvasios veikimą (nes kiekvienas yra veikiamas ne tik gerosios Dievo dvasios, bet ir piktosios dvasios; ir kuo žmogus yra arčiau Dievo, tuo labiau piktasis miršta ir jį puola), suvokti, kaip ji mus atakuoja, kaip kėsinasi „išvesti mus iš kelio“. Piktasis bijo būti demaskuotas, o būtent tai ir noriu padaryti. Taigi koks yra tas piktasis ir kaip jis veikia?

Šėtonas nėra kūrybingas, jis kartojasi, todėl jo veikimą galima numatyti, nuspėti, atpažinti. Žinoma, jis yra klastūnas, jis klaidina ir painioja. Jis gėrį vadina blogiu, o blogį gėriu, jis mėgsta slėpti dalykus, tačiau žmogus, atliekantis sąžinės sąskaitą, stebintis save, savo jausmus ir elgesį, savo intencijas, aplinkybių poveikį, įvertinantis pasekmes, gali išmokti atskirti Dievo dvasios ir piktosios dvasios veikimą ir pastarajai pasipriešinti.

Šėtonas yra kaltintojas. Viena jo savybių yra kaltinimas. Savy blogio dvasią galime atpažinti iš polinkio kaltinti kitus ir net save. Neturėtume pasiduoti pagundai kaltinti. Negalima kaltinti netgi savęs. Reikia pripažinti tiesą apie save ir apie kitus, bet ne kaltinti (savęs kaltinimas veda į nusiminimą ir nevirtį, o nusiminimas yra pats veikliausias piktojo ginklas, su kuriuo jis mums pridaro bene daugiausia žalos). Pavyzdžiui, nusidėjus reikėtų ne perdėtai graužtis, bet pasitikint Dievo gailestingumu ir ryžtantis taisytis, pripažinti tiesą: „Taip, nusikaltau, nusidėjau. Dieve, dovanok, atleisk man“. Šv. Mišių pradžios „Esu kaltas, esu kaltas, esu labai kaltas...“ nėra savęs kaltinimas. Tai tiesos pripažinimas ir prisipažinimas, kad esu nusidėjęs, ir toks, koks esu, atsidoodu Dievo gailestingumui. Kaltinimas (tiek kitų, tiek savęs) turi teismo, smerkimo nuostatą. O teisės teisti ir smerkti mums niekas nedavė (žr. Lk 6, 37; 1 Jn 3, 20; Apr 12, 10).

Gundytojas *vilioja žmogų apgaulingu realybės vaizdu*, paveikia per smalsumą, verčia suabejoti tiesa. Velnias yra melo tėvas, jame nėra ir negali būti tiesos. Taip, jis gali pristatyti dalyką kaip teisingą, gali sakyti net ir tiesą, tačiau jo melo taktika yra dalinės tiesos pristatymas, kaip visos tiesos, t. y. jis parodo ne visą tiesą, bet nu-

slėpdamas jos svarbiausiąją dalį, esmę. Taip jis žmogų gali sugundyti, nukreipti nuo kelio pasinaudodamas net ir gerais, leistiniais dalykais. Pavyzdžiui, šėtonas gali pasinaudoti netgi žmogaus pamaldumu... Jis gali skatinti melstis tada, kai reikia atlikti būtinus darbus, vykdyti pareigas. Pasidavus šiai pagundai visa tai lieka neįvykdyta. O Dievo valia yra deramas mūsų pareigų atlikimas; jų neįvykdymas yra apsileidimo nuodėmė. Ir štai šėtonas, pasinaudojęs žmogaus pamaldumu, priverčia nusižengti Dievo valiai – apleisti savo pareigas... Čia tik vienas pavyzdys. Kiekvienas, pažvelgęs į savo kasdienybės patirtis, galėtų atpažinti ir kitų panašių momentų.

Šėtonas yra skaldytojas. Jis sėja tarp žmonių susiskaldymą per įvairiausias dalykus: per įtarinėjimus, pavydą, rietenas, pikto linkėjimą ir pan. Šėtonas taip pat stengiasi ir mūsų viduje sukelti sumaištį, atnešti neramybę. Užtat tikintis žmogus budi, kad neprarastų vidinės ramybės bet kokiose kasdienybės situacijose, nes vidinė ramybė yra Dievo dvasios veikimo sąlyga.

Šėtonas nori žmogų pavergti. Visokios priklausomybės, vergystės (pav.: alkoholiui, narkotikams, rūkymui, seksui, magijai, pinigams (godumas) ir kt.) yra šėtono veikimo ir žmogaus bendradarbiavimo su juo kaskart pasiduodant pagundai padarinys. Pažvelkime į save... Kokias aš turiu priklausomybes? Sąžiningai ir atvirai pažvelgę, tikrai jų atrastume. Na, pavyzdžiui, polinkis apkalbinėti kitus... Pažvelkime pirmiausia į tai, kokias darome taip vadinamas „lengvas“ nuodėmes. Pabandykime jų atsikratyti. Tikrai nebus labai lengva, nes čia slypi dauguma mūsų priklausomybių (vienį linkę keikti, kiti apkalbinėti, piktai bartis šeimoje, paskubomis melstis, rūkyti, praleisti daug laiko prie televizoriaus, kompiuterio, nusirašinėti per kontrolinį darbą arba egzaminą ir pan.). Nebijokime pažvelgti ten, kur dar nesame laisvi. Tik atpažinę grandines, jas galėsime su Dievo pagalba nusimesti.

Šėtonas baugina. Baimė atvirai pažvelgti į save, baimė atsiduoti į Dievo rankas, baimė pavesti Jam visus savo rūpesčius – apskritai visokios baimės, atnešančios neramybę, yra iš piktojo. Dievas Šventajame Rašte ragina: „Nebijokite!“, o velnias sako: „Bijokite!“. Atpažinkime savo baimes ir nepasiduokime joms, su pasitikėjimu atiduodami visa į Jėzaus rankas.

Aptarėme keletą pavyzdžių, kaip šėtonas daro mums įtaką. Tačiau yra ir kitas dalykas: kai piktasis ne tik įtakoja, bet visiškai užvaldo žmogų. Tai vadinama apsidėmu. Kaip ir Jėzaus laikais, taip ir šiandien yra daugybė apsidėmo atvejų. Kiekvienoje vyskupijoje yra vyskupo paskirti kunigai egzorcistai, kurių tarnystė – išvaryti iš žmogaus velnią. Šėtonas, radęs spragą, tuoj įlenda į širdį. Žinoma, jis negali į ją patekti be žmogaus leidimo, nes kam atveriamo savo širdies duris, tik tas pro jas ir įeina. Ko turime vengti, kad į mus „neįlįstų“ piktasis? Per ką jis įsibrauna į žmogaus vidų?

Pirmiausia reikėtų keisti nuodėmingą savo gyvenimą, jeigu žmogus tokį gyvena. Vengtina žiūrėti siaubo filmus, žiūrėti pornografiją, skaityti ezoterinę literatūrą. Jokių būdu negalima naudotis būrėjų paslaugomis ir patiems tuo užsiiminėti (nors ir netikint pačiais burtais). Būrėjai kartais, atrodo, iš tiesų gali atspėti ateitį, bet tada mes vietoj pasitikėjimo Dievo apvaizda save pavedame blogio jėgoms, kurios atima laisvę ir manipuliuoja žmogumi, o ilgainiui ir visiškai jį užvaldo. Tas pats pasakytina ir apie įvairius spiritizmus, kuriuos ypač mėgsta paaugliai, horoskopų skaitymą (net

ir „netikint“ jais). Visa tai yra nuodėmė! Ir jei turėta reikalų su panašiais dalykais, privalu viso to atsisakyti ir eiti išpažinties. Kitaip labai rizikuojama patekti į piktojo nagus taip, kad gali prireikti net egzorcisto pagalbos.

Atminkim, kad piktasis bijo viešumos, dienos šviesos, todėl nevenkime dažniau eiti išpažinties, nes, išpažindami nuodėmes, kartu įvardijame ir jo darbus. Jei dažnai kankina kokios nors pagundos, naudinga ir jas kunigui išsakyti. Neišsigąškime! Kristus mus drąsina: „Aš jums tai kalbėjau, kad manyje atrastumėte ramybę. Pasaulyje jūsų priespauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16, 33). Nebijokime pasitikėti Dievu, net jei kartais reikėtų ir surizikuoti...

Tegul Dievas Jus laimina ir saugo!

P.S. Siūlau perskaityti 91 psalmę: „Kas tik gyvena Aukščiausiojo pastogėje...“

*„Ženklinti save kryžiaus ženklu – tai ištarti regimą ir viešą taip Tam,
kuris už mus mirė ir prisikėlė, – Dievui,
kuris savo meilės nuolankume ir silpnume yra Visagalis,
stipresnis už visą pasaulio galybę ir išmanymą.“
Pop. Benediktas XVI*

LAPKRITIS

ŠVENTUMAS

Brangūs broliai ir seserys,

lapkričio švenčių šviesoje, besibaigiant liturginiams metams, prieš Adventą, kai susitelksime laukdami Viešpaties atėjimo, kviečiu apmąstyti esminę krikščionio savybę – šventumą. Apie jį galėtume kalbėti įvairiais aspektais, tačiau norėčiau pasiūlyti vieną – šventumą, kaip išskirtinumą, kitoniškumą, kaip priešingybę pasaulietiškam mąstymui. Viešpats sako: „Būkite šventi, nes aš, VIEŠPATS, jūsų Dievas, esu šventas“ (Kun 19, 2). Apaštalas Paulius Kristų tikinčiuosius – krikščionis – vadina šventaisiais: „Jūs, Dievo išrinktieji, šventieji ir numylėtiniai“ (Kol 3, 12).

Tas, kas pašventinamas, yra išskiriamas iš pasaulio ir paskiriamas Dievui. Mes tapome Dievo nuosavybe savo Krikšto dieną. Tada buvome ne tik pakrikštyti vandeniui, bet ir patepti Šventąja Krizma (aliejaus ir kvepalų mišiniu, vyskupo su kunigais pašventintu Didįjį Ketvirtadienį), kuri ženklina pateptojo paskyrimą Dievui. Iš čia kyla ir mūsų krikščionių, vardas: *Chrisma*, *Christós* (mes sakom – *Kristus* /gr. *Pateptasis*), *christianós* (*pateptieji* arba *kristai*, tokie, kaip *Kristus*). Būti pakrikštytais reiškia būti Kristaus – Dievo nuosavybe. Yra pasakyta: „kas neturi Kristaus Dvasios, tas nėra jo“ (Rom 8, 9).

Jėzus prieš kančią yra kalbėjęs: „Mano karalystė ne iš šio pasaulio. Jei mano karalystė būtų iš šio pasaulio, mano tarnai juk kovotų, kad nebūčiau atiduotas žydams. Bet mano karalystė ne iš čia“ (Jn 18, 36). Mano karalystė ne iš čia – todėl mano tarnai elgiasi neįprastai, kitoniškai, net keistai žiūrint šio pasaulio akimis, nes jie dalykus regi Dievo žvilgsniu. Jie ne tokie, kaip dauguma. Jie neina tuo plačiu keliu, kuris į pražūtį veda ir kuriuo einančių yra daugelis, kaip sakė Viešpats (žr. Mt 7, 13). Ir Išminties knygoje aprašoma, kaip piktavaliai stebisi ir piktinasi tuo, kuris yra Dievo, t. y. tuo, kuris šventas: „Jis skelbiaisi pažįstąs Dievą ir save vadina VIEŠPATIES vaiku. Mums jis gyvas mūsų sumanymų priešas, – vien jį pamačius, darosi nemalonu, nes jo gyvenimo būdas ne kaip visų žmonių ir jo keliai labai keisti. Jam mes esame lyg netikri pinigai, ir mūsų kelių jis vengia kaip purvo. Jis skelbia, kad teisiųjų likimas yra laimė, ir giriasi, kad Dievas yra jo tėvas“ (Išm 2, 13–16).

Taigi būti krikštytu, šventu – tai būti kitokiu: ne kaip visi, ne kaip dauguma. Jėzus savo Tėvui apie mus sakė: „Jie nėra iš pasaulio, kaip ir aš ne iš pasaulio. /.../ Kaip tu esi mane atsiuntęs į pasaulį, taip ir aš juos pasiunčiau į pasaulį“ (Jn 17, 16, 18). Mes, būdami Dangaus piliečiai, esame pasiųsti vykdyti Kristaus misiją pasaulyje būdami čia svetimi, atsiųsti tam, kad išpildytume mus siuntusiojo skirtąją valią.

Krikščionio išskirtinumą atskleidžia dar keletas simbolių.

Kristų tikintieji buriasi į parapijas. Ar žinome, ką reiškia žodis *parapija*? Graikiškai *paròkia* (*para oikos* – *šalia buveinės*, t. y. *ne namie*) – *tremtis*. Visi esame kartu, susibūrę apie kartinį akmenį – Kristų, ir su mums skirtaisiais ganytojais šios žemės takais keliaujame namo, į dangiškąją Tėvynę, kurios pilietybę gavome Krikšto dieną. Šią kelionę gražiai atskleidžia mūsų šventinės procesijos su Eucharistiniu Jėzumi, lydimu vėliavomis su šventųjų atvaizdais. Pastarieji yra tie, kurie, jau baigę šią kelionę, užtaria mus, savo malda ir patirtimi padeda mums keliauti. Bažnyčia

juos kanonizavusi, nes yra tikra, jog jie jau džiaugiasi Dievu, matydami akis į akį tokį, koks Jis yra (žr. 1 Jn 3, 2).

Kitas simbolis yra Krikšto žvakė. Ją prisimename uždegdami žvakelę ant krikščionio kapo. Mirusiųjų pagerbimo dieną atrodo, jog nakties dangus nusileido ant žemės. Apaštalas Paulius yra sakęs: „Visa darykite be murmėjimų ir svyravimų, kad būtumėte nepeiktini ir nekalti, nesutepti Dievo vaikai sugedusioje ir iškrypusioje kartoje, kur jūs spindite tarsi žiburiai pasaulyje“ (Fil 2, 14–15). Kiekvienas Krikšto dieną buvome „padegti“ Kristumi, kad šviestume tamsiame pasaulyje, drąsiai būdami kitokie, kaip ir šviesa yra kitokia, nei tamsa. Viešpats yra sakęs: „Nė vienas, uždegęs žiburį, nevožia jo indu ir nekiša po lova, bet stato į žibintuvą, kad ateinantys matytų šviesą“ (Lk 8, 16) ir „Taip tešviečia ir jūsų šviesa žmonių akivaizdoje, kad jie matytų gerus jūsų darbus ir šlovintų jūsų Tėvą danguje“ (Mt 5, 16). Tad esame kviečiami būti drąsūs ir neslėpti savo šventumo žiburių pasaulio tamsos akivaizdoje. Būsime tiek šventi, kiek leisime Krikšto dieną gautai šviesai skliti. O tai, kas prigesina šviesos žibintus, yra pagrindinis mūsų priešas – nuodėmė. Tai dėl jos ne visada galime laikyti save šventaisiais...

Viešpats svajoja, kad eitume dar toliau – ne tik šviesdami, bet ir „padeginėdami“ tuos, kuriuos sutinkame: „Aš atėjau įžiebtį žemėje ugnies ir taip norėčiau, kad ji jau liepsnotų!“ (Lk 12, 49).

Ar esame pasiryžę būti kitokie, nenuieiti tuo plačiuoju keliu su „daugeliu“, vadovaudamiesi populiariu pasaulyje principu: „Tai gerai, nes *visi taip daro*“ (sakoma, kad tik negyvos žuvys plaukia pasroviui)?

Ar esame pasiryžę nepasiduoti pasaulio tamsai, nepatikėti, kad tamsa yra normali būseną?

Ar esame pasiryžę sukelti pasauly „gaisrą“, kad jame viešpatautų Dievo šviesa?! Būkime drąsūs, darbuokimės, nes tas laikas ateis.

Tai apmąstyti kviesiu kitą kartą, Advento laiku.

Viešpats Jums sako: „Aš jums tai kalbėjau, kad manyje atrastumėte ramybę. Pasaulyje jūsų spauda laukia, bet jūs būkite drąsūs: aš nugalėjau pasaulį!“ (Jn 16, 33).

Būkite palaiminti!

GRUODIS

ADVENTAS

Mielos seserys, mieli broliai,

krikščionys nuolat gyvena Viešpaties laukimu, kad galėtų Jį, kasdien ateinantį, priimti, ir, priimdami kasdien, pasiruoštą Jį sutikti laikų pabaigoje. Laukimu gyvenime ne tik per Adventą. Šis liturginis laikotarpis skirtas stabtelėjimui, kurio metu vis giliau išgyvename į laukimo realybę.

Šiokiadieniais, nuo Advento pradžios iki gruodžio 16 d., liturgija mums kalba apie antrąjį Viešpaties Atėjimą laikų pabaigoje. Nuo gruodžio 17 d. prasideda kita Advento dalis, kurioje labiau akcentuojamas ruošimasis Kalėdų iškilmėms, kada minimas pirmasis mūsų Viešpaties Atėjimas. Bažnyčios liturgijoje ne tik prisimenami ir paminimi Viešpaties gyvenimo įvykiai, bet įvyksta ir jų sudabartinimas, kai Šventosios Dvasios dėka mes realiai dalyvaujame Kristaus gyvenime – visame Jo slėpinyje.

Pirmojoje Advento dalyje girdime Jono Krikštytojo skelbimą – „tyruose šaukiančiojo balsą“, kuris ragina taisyti pas mus ateinančiam Viešpačiui kelią. Šis „balsas“ ragina ištarti „taip“ Tam, Kuris nekantrauja, kad galėtų apdovanoti mus savo malone, išikūnyti mūsų kasdienybėje. Be šio esminio dalyko – mūsų išstarto „taip“ – Viešpats niekada nesibrauna į mūsų širdis.

Apmąstymui norėčiau pateikti iš pirmo žvilgsnio tarsi nieko nesakantį, tačiau iš tiesų labai reikšmingą Šventojo Rašto tekstą – Jėzaus kilmės knygą (žr. Mt 1, 1–17).

Evangelistas Matas nori žydamis įrodyti, kad Jėzus yra būtent tas lauktasis Mesijas, apie kurį buvo skelbė pranašai, byloję raštai. Matome, kad teisiškai Jėzus yra Judo ir Dovydo palikuonis. Tačiau taip pat matome, jog šis Viešpaties kilmės kelias nėra jau toks idealus ir tiesus. Atkreipkime dėmesį į minimas moteris: Tamarą, kuri, apsirengusi kaip kekšė, suviliojo Judą ir pradėjo Faresą, Esromo tėvą (žr. Pr 38); daugybės dievų garbintoją svetimšalę Rutą, iš kurios Boazui gimė Jobedas, Jesės tėvas ir Dovydo senelis (žr. Rut 4, 13 ir t.); Batšebą, Urijo žmoną, su kuria Dovydas nusidėjo ir kuri jam pagimdė Saliamoną (žr. 2 Sam 11, 2–27)...

Matome, kad Jėzaus genealogija arba kilmės kelias ne toks jau „tiesus“, jis veda ir per tas minimas moteris... Ir galiausiai šiame kelyje sutinkame dar vieną Moterį, tačiau kitokią, nei šios. Tai Mergelė Marija, Juozapo, Dovydo palikuonio, žmona, savuoju Dievui ištartu „taip“ ištiesinusi Viešpačiui kelią ne tik į savo, bet ir į visų žmonių gyvenimus, ir Jį mums pagimdžiusi.

Budėkime, kad išgirstume Viešpatį, beldžiantį į mūsų širdžių duris (žr. Apr 3, 20), kad Marijos pavyzdžiu kasdien ištartume Jam „taip“, idant priėmė Jį savo šventu veikimu „gimdytume“ kitiems.

Džiugaus ir maldingo laukimo! Būkite palaiminti!

ŠILUVOS ŠVENČIAUSIOSIOS MERGELĖS MARIJOS DRAUGIJOS S T A T U T A S

Kaunas, 2009 04 09, Nr.73.

Didysis ketvirtadienis,

Jubiliejiniai Evangelijos žinios tūkstantmečiui Lietuvai metai

Šiluvos Švenčiausiosios Mergelės Marijos draugija (toliau – Draugija) yra bendrija, vienijanti katalikus, kurie siekia gyventi Kristaus Evangelija, aktyviai dalyvauti Bažnyčios veikloje, brangina Eucharistiją, Dievo žodį ir sekmadienio šventimą, puoselėja pamaldumą Švč. Mergelei Marijai, trokšta skleisti Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo Šiluvoje žinią ir rūpintis Šiluvos šventove.

1. Veiklos pagrindas

- 1.1. Draugija įkuriama ir panaikinama Kauno arkivyskupo metropolito dekretu.
- 1.2. Draugijos Statutas tvirtinamas ir keičiamas Kauno arkivyskupo metropolito dekretu.
- 1.3. Draugija yra juridinis asmuo.
- 1.4. Draugija vadovaujasi šiuo Statutu, Draugijos Tarybos priimtais sprendimais, Kauno arkivyskupijos antrojo sinodo nutarimais, Arkivyskupo metropolito potvarčiais ir juridinio asmens veiklą reglamentuojančiais įstatymais.

2. Tikslai ir uždaviniai:

- sąžiningiau gyventi pagal Dievo įsakymus, Jėzaus Kristaus Evangeliją ir Bažnyčios Mokymą,
- nuoširdžiai atlikti tiesiogines pareigas;
- siekti šventumo sekant Kristumi;
- branginti Eucharistiją ir rūpintis, kad kuo daugiau katalikų suvoktų sekmadienio šventimo svarbą;
- skaityti ir pažinti Šventąjį Raštą, melstis su juo;
- melstis už kunigus ir prašyti dvasinių pašaukimų;
- praktikuoti pamaldumą Švč. Mergelei Marijai;
- skleisti Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo Šiluvoje žinią;
- rūpintis Šiluvos šventove;
- skleisti Dievo ir artimo meilę bei Gerosios Naujienos viltį savo aplinkoje;
- pavyzdžiu skatinti parapijiečių aktyvumą.

3. Nariai

3.1. Draugijos nariais gali būti dvasininkai, pašvęstojo gyvenimo institutų nariai, praktikuojantys katalikai pasauliečiai, taip pat ir tie, kurie jau priklauso kitoms katalikiškoms bendruomenėms, organizacijoms, draugijoms, maldos grupėms ir pan.

3.2. Garbės narystė Draugijoje jos Tarybos gali būti suteikta to vertiems geradariams ir Draugijos bičiuliams, pripažįstant jų nuoširdžią tarnystę ir kilnumą, kad ir jie galėtų dalytis dvasinėmis vertybėmis ir dovanomis.

4. Narių priėmimas, atleidimas ir pašalinimas

4.1. Asmuo, norintis tapti Draugijos nariu, turi pasižymėti krikščioniško gyvenimo kilnumu, brandžiu ir natūraliu pamaldumu, gebėti asmeniškai ir drauge su kitais prisiimti atsakomybę bei turėti gerą vardą parapijos bendruomenėje.

4.2. Draugijos nariu tampama laisvu noru, susipažinus su Draugijos tikslais bei narių įsipareigojimais ir pateikus Skyriaus vadovui kunigo rekomendaciją.

4.3. Nustatytą dieną po šv. Mišių kandidatas (arba kandidatai) viešai išreiškia norą tapti Draugijos nariu ir pasižadėjimą laikytis įsipareigojimų, pasirašo Įsipareigojimą, ir jam įteikiamas Nario pažymėjimas. Kiekvieno asmens narystė įregistruojama Skyriaus narių registracijos knygoje.

4.4. Priėmimas į Draugiją paprastai vyksta Šiluvoje, Švč. Mergelės Marijos Gimimo bazilikoje arba Apsireiškimo koplyčioje. Kai yra priežastis, priėmimas gali vykti ir kitur.

4.5. Asmenys, gyvenantys vienoje parapijoje, o sekmadieniais dažniausiai lankantys kitos parapijos ar rektorato bažnyčią ir norintys tapti ten esančio Draugijos skyriaus nariais, gali nekludomai tai padaryti.

4.6. Pasikeitus gyvenamajai vietai, Skyrius pasirenkamas atsižvelgiant į aplinkybes ir įvertinant galimybę aktyviai dalyvauti jo veikloje.

4.7. Iš Draugijos išstojama viešai pareiškus norą ir įteikus raštišką pareiškimą Skyriaus tarybai.

4.8. Skyriaus tarybos sprendimu narys gali būti pašalinamas iš Draugijos, jeigu jo elgesys nesiderina su krikščioniškąja morale, Bažnyčios Mokymu ir bažnytine disciplina arba nevykdomi prisiimti Draugijos įpareigojimai. Atsižvelgiant į konkrečias aplinkybes, pirmiausia narys perspėjamas, o jei nesitaisto – atleidžiamas, įteikiant raštišką atleidimą.

4.9. Ten, kur nėra Draugijos skyriaus, norintys tapti nariais gali kreiptis į bet kurioje parapijoje esantį Skyrių.

5. Narių įsipareigojimai:

– dalyvauti kartą per mėnesį (ar ypatingomis progomis) aukojamose šv. Mišiose už Draugijos narius;

– atsižvelgiant į galimybes, pirmaisiais mėnesių penktadieniais ir šeštadieniais dalyvauti šv. Mišiose ir priimti šv. Komuniją;

– adoruoti Švenčiausiąjį Sakramentą;

– aktyviai dalyvauti liturgijoje;

– kasdien skaityti ir apmąstyti Šventojo Rašto ištrauką, melstis su juo;

– kasdien melsti Švč. Mergelės Marijos užtarimo pasirinkta malda (rožinio dali-mi, litanija, kitomis maldomis);

– nuolat melsti dvasinių pašaukimų;

– dalyvauti Draugijos narių susirinkimuose, kurie skiriami dvasiai ugdyti ir veiklai aptarti;

– atsižvelgiant į galimybes, švęsti Marijos dieną ir tradicinius atlaidus Šiluvoje;

– kasmet dalyvauti rekolekcijose pasirinktu būdu;

– atsiliepti į Draugijos veiklos iniciatyvas;

- atsižvelgiant į aplinkybes, padėti organizuoti piligrimines keliones į Šiluvą ir jose dalyvauti;
- savo aplinkoje skleisti Švč. Mergelės Marijos apsireiškimo Šiluvoje žinią. Negalėdamas atlikti įsipareigojimų, narys nepadaro nuodėmės.

6. Narių teisės:

- gauti reikiamą pagalbą dvasiniam augimui ir veiklai;
- rinkti ir būti išrinktam;
- nustatyta tvarka nešioti skiriamuosius ženklus.

7. Veiklos principai

7.1. Draugijos veikla organizuojama arkivyskupijos, dekanato ir parapijos (rektorato) lygmenimis.

7.2. Draugija parapijoje (rektorate) veikia įkuriant Draugijos skyrių.

7.3. Draugijos skyriai veikia savarankiškai, vienijami šio Statuto nuostatų, bendradarbiaudami su visų lygmenų vadovais ir tarybomis, pritaikydami Statuto nuostatus ir Draugijos Tarybos priimtus sprendimus prie konkrečių aplinkybių.

7.4. Draugijos veikla derinama su bendra sielovados strategija, atsiliepiama į aktualius parapijos (rektorato) sielovadinius poreikius, glaudžiai bendradarbiaujama su parapijos klebonu (rektoriumi) bei parapijoje veikiančiomis bažnytinėmis institucijomis ir organizacijomis.

7.5. Draugija siekia užsibrėžtų tikslų, juos darniai integruodama į krikščioniškojo gyvenimo ir sielovados visumą.

8. Struktūra ir vadovavimas

8.1. Arkivyskupijos lygmuo

8.1.1. Draugijai vadovauja Kauno arkivyskupo metropolito paskirtas Draugijos pirmininkas. Draugijos pirmininko kadencijos trukmė 3 metai.

8.1.2. Draugijos pirmininkui padeda ir koordinuoja Draugijos veiklą tarp Draugijos Tarybos posėdžių Kauno arkivyskupo metropolito 3 metų kadencijai paskirtas Draugijos pirmininko pavaduotojas.

8.1.3. Rūpintis dvasiniu Draugijos narių augimu Arkivyskupas skiria Draugijos kapelioną. Taip pat kapelionas rūpinasi ir turi sprendžiamąjį balsą užtikrinant Bažnyčios Mokymo autentiškumą ir bažnytinės teisės nuostatų vykdymą.

8.1.4. Draugijos Tarybą sudaro: Draugijos pirmininkas, Draugijos kapelionas, Draugijos dekanatų vadovai ir kapelionai. Tarybai vadovauja Draugijos pirmininkas. Tarybos posėdžiai šaukiami reguliariai, taip pat atsižvelgiant ir į konkrečius poreikius. Draugijos tarybos kadencija – 3 metai.

8.1.5. Draugijos Taryba organizuoja ir koordinuoja Draugijos veiklą, priima reikiamas nuostatas ir sprendimus, leidžia potvarkius, padeda įkurti ir panaikinti Skyrius, palaiko su jais ryšį, užtikrina informacijos sklaidą, bendradarbiauja rengiant atlaidus ir Marijos dieną Šiluvoje, organizuoja didesnės apimties renginius ir šventes,

reikalui esant rengia rekolekcijas, maldos susitikimus, mokymus, seminarus Draugijos vadovams ar nariams.

8.1.6. Draugijos lėšomis rūpinasi ir jas tvarko Tarybos išrinkta Ekonominė taryba, susidedanti iš 3 narių. Ekonominės tarybos veiklos kadencija sutampa su Draugijos Tarybos kadencija. Ekonominė taryba metų pabaigoje pateikia finansinės veikos ataskaitą ir numatomą ateinančių metų biudžetą.

8.1.7. Draugijos Taryba kas treji metai šaukia Visuotinį draugijos suvažiavimą, skirtą Draugijos veiklai aptarti, veiklos perspektyvoms numatyti, bendrystei sustiprinti. Dalyvauti visuotiniame suvažiavime kviečiami Draugijos skyrių vadovai. Taip pat dalyvauti visuotiniame suvažiavime Skyrių nariai išrenka ir deleguoja po vieną atstovą.

8.2. Dekanato lygmuo

8.2.1. Draugijos veiklą dekanate organizuoja Draugijos Dekanato vadovas. Draugijos dekanato vadovą 3 metų kadencijai slaptu balsavimu renka Draugijos dekanato taryba. Išrinktu laikomas asmuo, gavęs absoliučią balsų daugumą. Išrinktą Draugijos dekanato vadovą Draugijos pirmininkas pateikia tvirtinti Arkivyskupui. Vadovas renkamas ne daugiau dviem kadencijoms iš eilės.

8.2.2. Dekanato lygmeniu dvasiniu Draugijos narių augimu rūpinasi dekanato kunigų išrinktas ir Arkivyskupo patvirtintas Draugijos Dekanato kapelionas. Taip pat kapelionas rūpinasi ir turi sprendžiamąjį balsą užtikrinant Bažnyčios Mokymo autentiškumą ir bažnytinės teisės nuostatų vykdymą.

8.2.3. Draugijos Dekanato tarybą sudaro Draugijos dekanato vadovas, kapelionas ir parapijų Skyrių vadovai. Draugijos dekanato tarybos kadencija – 3 metai. Draugijos dekanato tarybai vadovauja ir posėdžius šaukia Draugijos dekanato vadovas. Tarybos posėdžiai šaukiami reguliariai, taip pat atsizvelgiant ir į konkrečius poreikius.

8.2.4. Draugijos dekanato taryba organizuoja ir koordinuoja Draugijos veiklą dekanate, padeda įkurti ir panaikinti Skyrius, palaiko su jais ryšį, užtikrina informacijos sklaidą, bendradarbiauja rengiant atlaidus ir Marijos dieną Šiluvoje, organizuoja dekanato apimties šventes, piligrimines keliones ir renginius, atsiliepia į bendras Draugijos iniciatyvas.

8.2.5. Draugijos dekanato lėšomis rūpinasi ir jas tvarko Tarybos išrinkta Ekonominė taryba, susidedanti iš 3 narių. Ekonominės tarybos veiklos kadencija sutampa su Dekanato tarybos kadencija. Ekonominė taryba metų pabaigoje Draugijos ekonominei tarybai ir Draugijos dekanato tarybai pateikia finansinės veikos ataskaitą ir numatomą ateinančių metų biudžetą.

8.2.6. Draugijos veiklai dekanate palaikyti ieškoma geradarių, rėmėjų, projekcinio finansavimo.

8.2.7. Draugijos dekanato vadovo rinkimus inicijuoja Draugijos pirmininkas.

8.3. Parapijos (rektorato) lygmuo

8.3.1. Draugijos veikla organizuojama parapijoje (rektorate) įkuriant Draugijos Skyrių. Draugijos skyriaus veiklai parapijoje (rektorate) vadovauja Skyriaus vado-

vas. Skyriaus vadovą 3 metų kadencijai visuotiniame susirinkime slaptu balsavimu renka Skyriaus nariai. Išrinktu laikomas asmuo, gavęs absoliučią balsų daugumą. Išrinktą Skyriaus vadovą Draugijos dekanato vadovas pateikia tvirtinti Arkivyskupui. Vadovas renkamas ne daugiau dviem kadencijoms iš eilės.

8.3.2. Dvasiniu Draugijos narių augimu parapijoje rūpinasi Klebonas (Rektorius). Taip pat klebonas (rektorius) rūpinasi ir turi sprendžiamąjį balsą užtikrinant Bažnyčios Mokyimo autentiškumą ir bažnytinės teisės nuostatų vykdymą.

8.3.3. Atsižvelgdami į Skyriaus dydį, Skyriaus nariai visuotiniame susirinkime slaptu balsavimu išrenka Draugijos Skyriaus tarybą. Draugijos skyriaus tarybos kadencija – 3 metai. Draugijos skyriaus tarybai vadovauja ir posėdžius šaukia Draugijos skyriaus vadovas. Tarybos posėdžiai šaukiami reguliariai, taip pat atsižvelgiant ir į konkrečius poreikius.

8.3.4. Draugijos skyriaus taryba organizuoja ir koordinuoja Draugijos veiklą skyriuje, vykdo Draugijos vadovo ir tarybos priimtus nutarimus bei potvarkius, rengia naujų narių priėmimą ir jų įtraukimą į Draugijos veiklą, atleidžia, o esant reikalui pašalina narius, numato Skyriaus metų veiklos planą, palaiko ryšį su Draugijos dekanato vadovu ir taryba, užtikrina informacijos sklaidą, bendradarbiauja rengiant atlaidus ir Marijos dieną Šiluvoje, pasirūpina, kad kartą per mėnesį ar ypatingomis progomis būtų švenčiamos šv. Mišios Draugijos narių intencija, organizuoja Skyriaus susirinkimus, šventes, piligrimines keliones ir renginius, atsiliepia į bendras Draugijos iniciatyvas, rūpinasi Skyriaus narių dvasiniu ugdymu (si), bendradarbiauja su klebonu (rektoriumi) ir atsiliepia į parapijos (rektorato) sielovadinius poreikius.

8.3.5. Skyriaus lėšomis rūpinasi ir jas tvarko visuotiniame narių susirinkime išrinkta Ekonominė taryba, susidedanti iš 3 narių. Ekonominės tarybos veiklos kadencija sutampa su Skyriaus tarybos kadencija. Ekonominė taryba metų pabaigoje Draugijos dekanato ekonominei tarybai, Skyriaus tarybai ir visuotiniam Skyriaus narių susirinkimui pateikia finansinės veikos ataskaitą ir numatomą ateinančių metų biudžetą.

8.3.6. Draugijos skyriaus taryba bent kartą per metus sušaukia visuotinį Skyriaus narių susirinkimą, skirtą Draugijos skyriaus veiklai aptarti, veiklos perspektyvoms numatyti, bendrystei sustiprinti.

8.3.7. Draugijos skyriaus vadovo rinkimus inicijuoja Draugijos dekanato vadovas.

8.3.8. Draugijos skyriuje taip pat gali būti įkurta atskira Jaunimo grupė.

9. Šventieji globėjai: Švč. Mergelė Marija, Šv. Kazimieras, Pal. Jurgis Matulaitis.

10. Ženklas

10.1. Ženklą priima, keičia, nustato formą ir naudojimą Draugijos Taryba.

10.2. Ant skiriamąjo Draugijos ženklo vaizduojamas malonėmis garsaus Šiluvos Dievo Motinos Marijos paveikslas atvaizdas.

10.3. Ženklas naudojamas įvairia forma: kaip vėliava, ženkliukas, juostelė, juosta, kaklaraištis ir kt.

10.4. Ženkilai naudojami iškilmių metu Šiluvoje ir kitur Draugijos Tarybos nustatyta tvarka.

11. Veiklos finansavimas ir medžiaginės vertybės

11.1. Einamosioms Skyriaus išlaidoms padengti kiekvienas narys moka metinį nario mokestį, kurio dydį visuotiniame susirinkime nustato kiekvienas Draugijos skyrius, atsižvelgdamas į poreikius ir galimybes.

11.2. Lėšomis rūpinasi, jas tvarko ir atsako už jų panaudojimą atitinkamo Draugijos lygmens Ekonominė taryba.

11.3. Ekonominės tarybos veiklą prižiūri ir už ją atsako atitinkamo Draugijos lygmens Taryba.

11.4. Finansinių lėšų ir medžiaginių vertybių apskaitą vykdo ir už ją atsako atitinkamo Draugijos lygmens Ekonominė taryba.

11.5. Draugijos veiklai palaikyti ieškoma geradarių, rėmėjų, projektinio finansavimo.

11.6. Draugiją panaikinus, visa nuosavybė ir lėšos pereina Kauno arkivyskupijos nuosavybėn.

Kauno arkivyskupas metropolitas † Sigitas TAMKEVIČIUS SJ

